

for den ligestilling, der skal være i forhold til beskæftigelsen?

Charlotte Antonsen (V):

Jeg vil blot bede ministeren bekræfte, at forslaget her ikke giver nogen som helst nye muligheder for usaglige afskedigelser. En arbejdsgiver kan afskedige usagligt med alle de begrundelser, han har lyst til i dag, og det vil han også kunne fremover. Det ændrer forslaget her intet ved.

Når vi så taler om økonomi og pres, så vil jeg godt bede beskæftigelsesministeren se en lille smule ud i fremtiden. Er det ikke rigtigt, at den demografiske udvikling, hvor vi får færre og færre i den arbejdsduelige alder, logisk set betyder, at hvis der kommer pres på nogen i denne her sag, så er det da pres for, at de mennesker, der er på deltid, går op og tager et fuldtidsjob, at det nok er den mere logiske konsekvens? Det er vi så heller ikke så begejstrede for, og derfor er det naturligvis vigtigt, at det er lønmodtager og arbejdsgiver, der i fællesskab betaler, men at presset ikke vil komme til, at man skal forlade arbejdsmarkedet.

Kl. 14.55

Ole Vagn Christensen (S):

Nu ved jeg ikke, hvad det er for nogle forvirrede signaler, der kommer derovre fra den anden side, men i hvert fald kunne jeg godt tænke mig at vide: Hvor er der en anden lovgivning, der giver arbejdsgiveren den her ret?

Mig bekendt findes der ikke nogen eksempler på, at man har lavet lovgivning for overenskomster, andet end når der har været tale om, at der har været konflikter i det her land.

Derfor synes jeg, at det er en underlig diskussion, som man prøver på her at forvirre en god, saglig diskussion med, og jeg vil godt vende tilbage til det spørgsmål, som hr. Bjarne Laustsen har stillet: Kan det virkelig være rigtigt, at man for første gang vil ødelægge det for parterne at have et godt samarbejde omkring tilrettelæggelse af løn og arbejdstid, fordi der mangler 6 pct.?

Det kan da ikke være virkelighedens verden, at det er det billede, man vil lægge op til. Det bør da være sådan, at man bør anerkende, at det da er dejligt at se, at der er 94 pct., der har nået det, og at man gerne vil henstille til, at de sidste 6 pct. når det ved de kommende overenskomstforhandlinger.

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Skurrer det ikke i ørerne, at man accepterer, at et mindretal ikke har en ret, som flertallet har?

For mig er det himmelråbende, at vi skal opleve, at man argumenterer for organisationerne og vil nægte folk en ret.

For at sætte denne her diskussion lidt i relief med hensyn til, hvilke vederstyggeligheder der skal overgå lønmodtagerne, så vil jeg igen henviser til undersøgelsen af SiD'erne, som siger, og jeg henviser til side 42 i den undersøgelse, at langt størstedelen af de medlemmer, der ønsker færre timer, oplever arbejdsgiverens behov for deres arbejdskraft som den væsentligste hindring for at komme på nedsat tid.

Det er jo det omvendte af, hvad vi hører her i salen, som argument – her er det altså arbejdsgiverne. Og det er altså SiD's egen undersøgelse: Her er det arbejdsgiverne, der er den største hindring.

Så mon ikke sandheden er den, som fru Charlotte Antonsen nævnte før, at demografien og udviklingen snarere går i retning af, at der bliver brug for flere fuldtidsbeskæftigede, og at det er den vej, det går.

Må jeg så bare sige: Det ændrer ikke min principielle stilling. For der er mennesker her i samfundet, som har brug for at indrette sig på en anden måde end flertallet, og det er jo dem, vi skal imødekomme. Og ud fra det kan jeg slet ikke forstå det. Der er en afgrund til forskel fra det menneskesyn, de socialdemokratiske medlemmer fremfører her, for det er jo hensyn til tilidsmanden, det er hensyn til fagforeningen, det er hensyn til organisationen og sågar hensyn til arbejdsgiverforeningen og arbejdsgiverunderorganisationerne. Jeg varetager ingen af de hensyn.

Jeg varetager det enkelte menneskes interesse i den sag.

(Kort bemærkning).

Bjarne Laustsen (S):

Jeg vil gerne have, at ministeren bekræfter det, som fru Charlotte Antonsen sagde, nemlig at det, der var mest sandsynligt, var, at der kom et pres fra dem, der allerede var på deltid, til at gå på fuld tid, og jeg vil selvfølgelig gerne have at vide, hvor det står henne i lovforslaget. For en af vores alvorligste anker, når vi diskuterer begrebet frihed, er: Hvem er det, der har retten til den der frihed? Mig bekendt gælder den ret altså ik-